

ELSŐ FEJEZET

Egy pincér mint orákulum – A másik aztán mégis odamegy – Intézet a lelki közeledés elősegítésére

Fabian a Spateholz nevű kávéházban ült, és az esti lapok főcímeit böngészte: Angol léghajó-katasztrófa Beauvais fölött, Sztrichnint tároltak a lencse mellett, Kilencéves kislány ugrott ki az ablakon, Újabb sikertelen kormányfőválasztás, Gyilkosság a lainzi állatkertben, Botrány a városi közbeszerzési hivatalnál, Mesterséges hang a mellényzsebben, Csökken a Ruhr-vidék szénkitermelése, Ajándékok Neumann birodalmi vasútigazgatónak, Elefántok a járdán, Nyugtalanság a kávépiacokon, A Clara Bow-botrány, 140 000 fém-munkás készül sztrájkra, Alvilági dráma Chicagóban, Moszkvai tárgyalások a fadömpingről, Lázadás a starhembergieknél – a szokásos. Semmi különös.

Belekortyolt a kávéjába, és megborzongott. A lötyty cukorízű volt. Amióta – vagy tíz éve – az Oranienburger Tor melletti menzán hetente háromszor szacharinnal kellett legyűrnie a tésztát, irtózott mindentől, ami édes. Gyorsan rágyújtott, és odaintette a pincért.

– Mivel szolgálhatok? – kérdezte amaz.

– Van egy kérdésem.

– Parancsoljon.

– Maga szerint odamenjek, vagy ne menjek oda?

– Hová készül az úr?

– Maga ne kérdezzen. Maga válaszoljon. Menjek, vagy ne menjek?

A pincér észrevétlenül megvakarta a füle tövét. Aztán egyik lúdtalpáról a másikra állva zavartan megszólalt:

– Uraságod legjobban teszi, ha nem megy oda. Biztos, ami biztos.

Fabian bólintott.

– Helyes. Akkor odamegyek. Fizetek.

– De hiszen nem most beszéltem le róla?!

- Éppen azért megyek oda! Fizetek!
- És ha azt javasoltam volna, hogy menjen, akkor nem menne?
- De, akkor is mennék. Fizetek!
- Nem értem – mérgelődött a pincér. – Akkor egyáltalán miért kérdezett meg?
- Ha én azt tudnám! – válaszolta Fabian.
- Volt egy kávé, egy vajas kenyér, ötven, harminc, nyolcvan, kilencven pfennig – deklamálta amaz.

Fabian letett egy márkát az asztalra, és távozott.

Azt sem tudta, hol van. Ha az ember a Wittenbergplatzon felszáll az 1-es buszra, és a Potsdamer Brückénél átszáll egy villamosra, amelynek meg sem nézte a számát, és aztán húsz perc múlva leszáll, mert hirtelen észreveszi, hogy a kocsiban ül egy nő, aki a megszólalásig hasonlít Nagy Frigyesre, akkor könnyen megeshet, hogy azt sem tudja, hol van.

Elindult három gyors léptű munkás nyomában, és fapallókon botladozva, építési palánkok és szürke garniszállók mellett elhaladva a Jannowitzbrücke pályaudvarnál lyukadt ki. Az S-Bahnon elővette a címet, amit Bertuch, az irodai főnöke írt fel neki: Sommerné, Schlüterstraße 23. A Zoo pályaudvarig utazott. A Joachimsthaler Straßén egy pipaszár lábakon billegő kisasszony afelől érdeklődött, nem volna-e kedve. Fabian elutasító választ adott a felkínálkozásra, mutatójával megfenyegette, és gyorsan odébbállt.

A város olyan volt, mint a vurstli. A házak homlokzatára színes fények kenődtek, a csillagok szégyenkezhettek az égen. A tetők fölött nagy zúgással egy repülőgép szállt el. Az égből hirtelen alumíniumérmék hullottak alá. A járókelők fölnéztek, nevettek és hajolgattak. Fabiannak egy pillanatra eszébe jutott a mese a kislányról, aki felemeli ingecskéjét, hogy felfogja vele az égből aláhulló aprópénzt. Aztán egy idegen kalapjának kemény karimájáról levett egy érmét. „Ön is látogasson el az Exotik bárba, Nollendorfplatz 3. Szép nők, meztelen szobrok, ugyanott Pension Condor” – állt az alumíniumdarabon. Fabian egyszer csak elképzelte, hogy ő ül odafent az aeroplánon, és föntről néz le magára, a fiatalemberre, aki ott áll a tömegben,

a Joachimsthaler Straße forgatagában, a kandeláberek és a kirakatok fénykörében, az utcarengeteg lázas, nyüzsgő éjszakai forgatagában. Milyen kicsi ott az az ember. Aki nem más, mint ő!

Átvágott a Kurfürstendammon. Az egyik ház ormán mozgó neonreklám gördült végig, egy turbános török fiú villanykörte-szemekkel. Ekkor valami hirtelen hevesen nekiütközött Fabian cipője sarkának. Rosszalló arckifejezéssel megfordult. A villamos volt. A villamosvezető szitkozódott.

– Nem tud vigyázni? – kiabált rá egy rendőr Fabianra.

Fabian megemelte a kalapját:

– Igyekezni fogok.

A Schlüterstraßen zöld libériás liliputi nyitott ajtót, felmászott egy kis létrán, lesegítette a látogató kabátját, és eltűnt. A zöld emberke éppen csak távozott, amikor a függöny mögül egy dús idomú hölgy suhant be, alighanem maga Sommerné, és megszólalt:

– Megkérhetném, hogy fáradjon az irodámba?

Fabian követte.

– Egy bizonyos Bertuch úr ajánlotta a klubját.

A nő belelapozott egy füzetbe, és bólintott.

– Bertuch, Friedrich Georg, irodavezető, 40 éves, középmagas, barna, zeneszerető, a huszonöt év alatti, szőke, karcsú hölgyeket kedveli.

– Stimmel!

– Bertuch úr október óta jár hozzám, és az azóta eltelt idő alatt ötször fordult meg itt.

– Ez is az ön intézményét dicséri.

– A regisztrációs díj húsz márka. És minden látogatás tíz márka.

– Tessék, harminc márka.

Fabian letette az íróasztalra a pénzt. A buja idomú hölgy az egyik fiókba sülyesztette a bankókat, fogta a töltőtollát, és megkérdezte:

– Szabad az adatait?

– Fabian, Jakob, 32 éves. Foglalkozás változó, jelenleg reklámszakember, Schaperstraße 15., szívbeteg, barna haj, mit kell még tudnia?

– Vannak a hölgyeket illetően határozott kívánságai?

– Nincsenek kikötéseim. A zsánerem a szóke, de a tapasztalatom ellemre szól. És szeretem a magas nőket. Ez azonban nem mindig kölcsönös. Hagyjuk üresen a rubrikát!

Valahol gramofon szól. A dús idomú hölgy felemelkedett székéből, és szigorú arccal közölte:

– Mielőtt bemennénk, engedje meg, hogy ismertessem önnel a legfontosabb szabályokat. A klubtagok egymáshoz való közeledését nem vesszük rossz néven, sőt kimondottan elvárjuk. A hölgyek ugyanazon jogokat élvezik, mint az urak. Az intézmény létezéséről, címéről és működéséről csak megbízható uraknak adhat tájékoztatást. Bár létesítményünk céljai merőben szellemiek, a fogyasztással kapcsolatban felmerülő költségek azonnal fizetendők. A klub helyiségeiben egyetlen pár sem formálhat igényt háborítatlan együttlétre. Amennyiben mégis zavartalanul kívánják együtt tölteni idejüket, a klub elhagyására kell kérnünk őket. Intézményünk a kapcsolatlétesítés elősegítését szolgálja, nem a kapcsolatok lebonyolítását. Azon klubtagokat, akik egymásnak ilyesmire átmenetileg kölcsönösen alkalmat teremtettek, megkérjük, hogy ezt utána felejtsek el, mivel a komplikációk csak ily módon elkerülhetők. Világos, Fabian úr?

– Tökéletesen.

– Akkor kérem, kövessen.

A klubban harmincan-egyvenen tartózkodhattak. Az első helyiségben bridzsparti folyt. A mellette lévőben táncoltak. Sommerné egy szabad asztalhoz ültette az új vendéget, közölte vele, hogy szükség esetén bármikor nyugodtan forduljon hozzá, azzal elbúcsúzott. Fabian helyet foglalt, a pincértől rendelt egy konyak-szódát, és körülnézett. Hová keveredett? Mi ez, valami születésnap iünnepség?

– Ezek az emberek ártalmatlanabbaknak néznek ki, mint amilyenek valójában – jegyezte meg egy apró termetű, fekete hajú kisasszony, és leült Fabian mellé.

Fabian megkínálta cigarettával.

– Maga szimpatikus – jegyezte meg a nő. – Decemberben született.

– Februárban.

– Aha! Akkor a csillagjegye Halak, pár csepp Vízöntővel. Meglehetősen hideg természet. Kíváncsiságból jött?

– Az atomtudósok azt mondják, a legkisebb részecskék is apró, egymás körül keringő energiamentiségekből állnak. Ön szerint ez a nézet feltételezés csupán, vagy megfelel a valóságnak?

– Tessék, még érzékeny is! – csattant fel a nő. – De nem érdekes. Megelégette a nőtlenséget?

Fabian megvonta a vállát:

– Tekintsem ezt formális ajánlatnak?

– Na ne! Kétszer voltam férjnél, ez egyelőre elég. A házasság számomra nem a megfelelő önkifejezési forma. Ahhoz túlságosan érdekelnek a férfiak. Mindegyikről, akit meglátok és megtetszik, azt képzelem, hogy a férjem.

– Gondolom, legmélyrehatóbb minőségében.

A nő csuklásszerűen felnevetett, és kezét Fabian térdére tette.

– Jól gondolja! Azt mondják, mániákus vagyok, szüntelen pozitúrakeresésben szenvedek. Ha az est folyamán szükségét érezné, hogy hazavigyen, a lakásom kicsi, és én is kicsi vagyok, de jól bírjuk a strapát.

Fabian levette az idegen kezét a térdéről:

– Minden lehetséges. Most viszont körülnéznék.

De erre nem került sor. Ahogy fölemelkedett a székéről és megfordult, egy minden kíváncsúnak megfelelő alkatú hölgy állt előtte, aki így szólt hozzá:

– Rögtön kezdődik a tánc.

A nő magasabb volt nála, ráadásul szőke is. A rámenős kis fekete a házi-rend előírásainak megfelelően felszívódott. A pincér működésbe hozta a gramofont. Az asztaloknál mozgolódás támadt. Kezdődött a tánc.

Fabian tüzetesen szemügyre vette a szőkeséget. A nőnek sápadt és gyerekes volt az arca, vonásai visszafogottabbnak tűntek, mint táncmozdulatai. Fabian hallgatott, jóllehet érezte, hogy percekben belül eljutnak a hallgatásnak arra a fokára, amikor már a legártalmatlanabb beszélgetést sem lehet elkezdeni. Ekkor szerencsére rálépett a nő lábára. Ettől az közlékennyé vált. Megmutatta Fabiannak azt a két hölgyet, aki nemrégiben összepozkodott és megtépte egymást egy férfi miatt. Arról is beszámolt, hogy

Sommernének viszonya van a zöld liliputival, hozzátevé, hogy a maga részéről el sem meri képzelni e liezon modalitásait. Végül megkérdezte Fabiant, marad-e még, mert ő már indulna. Fabian vele tartott.

A Kurfürstendammon a nő leintett egy taxit, és berántotta Fabiant az ülésre.

– De már csak két márkám van – mentegetőzött a férfi.

– Nem számít – válaszolta a szőkeség, és odaszólt a sofőrnek: – Kapcsolja le a lámpát!

Sötét lett. A kocsi elindult. A nő rögtön az első kanyarnál rávetette magát Fabianra, és beleharapott az alsó ajkába. Fabian beverte a halántékát az ablakzsanérba, a fejéhez kapott, és feljajdult:

– Au! Mondhatom, jól kezdődik.

– Ne nyafogj! – torkolta le a nő, miközben elhalmozta figyelmességeikkel. Fabiant váratlanul érte a roham. Ráadásul a halántéka is fájt. Valahogy nem tudott ráhangolódni a dologra.

– Mielőtt megfojtana, tulajdonképpen szerettem volna még egy levelet írni – hörögte.

A nő belebokszolt Fabian kulcsontjába, és még csak a szeme sem rebent, felnevetett, hangja föl-alá szánkázott a hangskálán, miközben rendületlenül fojtogatta tovább. Szemlátomást Fabian minden önvédelmi kísérletét félreértelmezte. Az elhajlásra irányuló összes hadművelet csak újabb összefonódáshoz vezetett. Fabian a gondviseléshez fohászzkodott, hogy kímélje meg az autót újabb kanyaroktól. Ám a gondviselésnek kimenője volt.

Amikor a kocsi végre megállt, a szőke bepúderezte az arcát, kifizette a taxist, és a kapu előtt közölte Fabiannal:

– Először is, tiszta piros az arcod, másodszer meg, iszol nálam egy csésze teát.

Fabian ledörgölte arcáról a rúzsfoltokat.

– Megtisztelő az ajánlat – mondta –, de holnap korán reggel az irodában kell lennem.

– Ne bosszants! Itt maradsz nálam. Majd a lány felkelt.

– De nem fogok felkelni. Nem, otthon kell aludnom. Reggel hétre sürgős

távíratot várok. A háziasszonyom hozza majd be a szobámba, és addig fog rázogatni, amíg föl nem ébredek.

– Honnan tudod most, hogy reggel távíratot kapsz?

– Azt is tudom, hogy mi lesz benne.

– Na és mi?

– Az lesz benne, hogy „Ki az ágyból! Hű barátod, Fabian.” Fabian, az én vagyok.

Fabian hunyorogva nézett fel a fák lombjára, és örült az utcai lámpák sárgán ragyogó fényének. Az utca csendes volt. Egy macska szaladt hangtalanul a sötétben. Bárcsak hazasétálhatna a szürke házfalak mellett...

– Ez a távírat dolog, ugye, nem igaz?

– Nem, de csak merő véletlenségből – válaszolta Fabian.

– Miért jöttél el a klubba, ha nem érdekelnek a vele járó következmények? – kérdezte bosszúsan a nő, és kinyitotta a kaput.

– Megtudtam a címét, és nagyon kíváncsi lettem.

– Mars be! – förmedt rá a nő Fabianra. – A kíváncsiságnak nem lehet határt szabni.

A kapu becsukódott mögöttük.

MÁSODIK FEJEZET

*Vannak rámenős hölgyek – Egy ügyvédnek
nincs kifogása – A koldulás árt a jellemnek*

A liftben volt egy falitükör. Fabian elővette zsebkendőjét, és ledörgölte arcáról a rúzsfoltokat. A nyakkendője félrecsúszott. A halántéka égett. A sápadt szőkeség lepillantott rá.

– Tudja maga, kik azok a fúriák? – kérdezte Fabian.

A nő átkarolta.

– Tudom, de én csinosabb vagyok náluk.

A névtáblán ez állt: Moll. A szobalány ajtót nyitott.

– Hozzon nekünk teát! – parancsolt rá a nő.

– A tea már be van készítve a szobájába.

– Rendben, mehet aludni!

A lány eltűnt a folyosón.

Fabian követte a nőt, aki egyenesen a hálószobába vezette, kitöltötte a teát, majd konyakot és cigarettát tett ki.

– Szolgálj ki magad! – mondta teátrális gesztussal.

– Uramisten, maga aztán testét-lelkét beleadja!

– A micsodámat? – kérdezte a nő.

Fabian eleresztette a kérdést a füle mellett.

– Kegyedet tehát Mollnak hívják.

– Sőt, Irene Mollnak, hogy az érettségivel rendelkezőknek legyen min köszörülni a nyelvüket. Csüccs le. Mindjárt jövök.

Fabian visszahúzta, és megcsókolta.

– Na, azért lassanként alakul a dolog – jegyezte meg Irene Moll, és kiment a szobából.

Fabian ivott egy korty teát és egy pohár konyakot. Aztán szemügyre vette a szobát. A lámpa szórt fényt adott. A falakat tükrök borították. Ivott még egy konyakot, és az ablakhoz lépett. Rács nem volt rajta.

Mit akarhat tőle ez a nő? Fabian a maga harminckét évével sűrűn megmerítkezett az éjszakában. Ez az este is határozottan kezdte izgatni. Megitta harmadik konyakját, és összedörzsölte a tenyerét.

Már hosszabb ideje különös élvezetét lelte a vegyes érzelmekben. Márpedig aki ezeket vizsgálni akarja, annak óhatatlanul szüksége is van rájuk. Csak az figyelheti meg őket, akinek van belőlük. Hogy aztán sebészként föl vágja önnön lelkét.

– És most felfaljuk a kisfiút – mondta a szőkeség. Fekete csipkepizsama volt rajta. Fabian hátrált egy lépést. A nő azonban „hurrá!” csatakiáltással egy ugrással a nyakába vetette magát, olyan erővel, hogy Fabian elvesztette egyensúlyát, és a rajta csimpaszkodó hölgygel együtt a padlón kötött ki.

– Most mondja, hát nem szörnyű ez a nő? – kérdezte egy idegen hang.

Fabian csodálkozva nézett fel. Az ajtóban egy sovány, nagy orrú férfi állt pizsamában, és nagyot ásított.

– Hát maga meg mit keres itt? – kérdezte Fabian.

– Bocsásson meg, uram, nem tudhattam, hogy már a padlón hentereg a feleségemmel.

– A feleségével?

A betolakodó bólintott, kétségbeesett arccal újra ásított, majd szemrehányón megszólalt:

– Irene, hogy hozhattad az urat ilyen kínos helyzetbe? Ha már egyszer azt akarod, hogy minden egyes új szerzeményedet megtekintsem, akkor légy szíves, legalább szalonképesen mutasd be őket. De hogy itt, a szőnyegen! Az úrnak ez biztosan nem kellemes. És különben is, olyan jól aludtam már, amikor felébresztettél... Moll vagyok, ügyvéd, és ezenkívül – ásított szívettpőn – ennek a nőszemélynek a férje, aki éppen maga alá gyűrte önt.

Fabian letolta magáról a szőkeséget, felállt, és megigazította a választékát.

– A felesége férfiháremet tart? Fabian vagyok.

Moll odalépett hozzá, és kezét nyújtott.

– Mindig örülök, ha megismerkedhetek egy ilyen rokonszenves fiatal emberrel. A körülmények szokatlanok, egyszersmind megszokottak is. Nézőpont kérdése. De ha ez megnyugtató: én már megszoktam. Foglalom helyet.

Fabian leült. Irene Moll a fotel karfájára ülve cirógatta őt, és odaszólt a férjének:

– Ha ő nem tetszik neked, felmondom a szerződést.

– De hát tetszik – válaszolta az ügyvéd.

– Úgy beszélnek rólam, mintha egy darab morzsás sütemény lennék, vagy egy ródli – méltatlankodott Fabian.

– De hát ródli vagy, kicsikém! – lelkendezett a nő, és Fabian fejét fekete csipkerács fogságába kényszerített, dús kebléhez szorította.

– A szentségit! – kiáltott fel Fabian. – Hagyjon békén, legyen szíves!

– Ne bosszantsd a vendégedet, Irene kedves – szólt rá az asszonyra Moll. – Most bemegyek veled a dolgozószobámba, és ott közlöm veled a tudnivalókat. Ne felejtsd el, hogy minden biztonnal különösnek érzi a szituációt. Aztán visszaküldöm hozzád. Jó éjszakát!

Az ügyvéd kezét nyújtott a feleségének.

A nő fellépett az alacsony ágyra, csüggedten megállt a párnák között, aztán odavetette a férjének:

– Jó éjszakát, Moll, aludj jól! De ne beszélj lyukat a hasába! Még szükségem van rá.

– Jó, jó – válaszolta Moll, és magával húzta a vendéget.

A dolgozószobában foglaltak helyet. Az ügyvéd szivarra gyújtott, didergett a hidegtől, teveszőr takarót terített a térdére, és belelapozott egy aktakötegebe.

– Nekem ugyan semmi közöm hozzá – szólalt meg Fabian –, de az mindennek a teteje, amit a felesége megenged magának. Gyakran rángatja ki éjnek évadján az ágyból, hogy szemrevételeztesse magával a szeretőit?

– Nagyon gyakran, uram. Eredetileg én magam értem el, hogy írásban rögzített jogom legyen jóváhagyni őket. Házasságunk első évének végén szerződést kötöttünk, amelynek 4. paragrafusában így hangzik: „A női szerződő fél kötelezi magát, hogy mindenkit, akivel intim kapcsolatba kíván lépni, előzetesen bemutat férjének, dr. Felix Moll úrnak. Amennyiben az kifogást emel az illetővel szemben, Irene Moll asszony azonnali hatállyal lemondani tartozik szándéka megvalósításáról. E paragrafusban

foglaltak mindennemű megszegése a feleség havi pénzügyi juttatása felé- nek megvonását vonja maga után.” A szerződés roppant érdekes. Kívánja, hogy *in extenso* felolvassam?

Moll a zsebébe nyúlt, és elővette íróasztala kulcsát.

– Ne fáradjon! – tiltakozott Fabian. – Csak azt szeretném tudni, hogyan jutott egyáltalán eszébe, hogy ilyen szerződést kössenek.

– A feleségemet rossz álmok gyötörték.

– Tessék?

– Álmokat látott. Rémes dolgokat álmódott. Nyilvánvalónak tűnt, hogy szexuális szükségletei házasságunk időtartamával arányosan növekedtek, és olyan fantáziákat gerjesztettek, amelyek tartalmáról önnek, uram, szerencséjére elképzelése sem lehet. Hogy úgy mondjam, a feleségem alteste a fejemre nőtt. Én visszavonultam, ő pedig kínaiakkal, birkózókkal és tánccosnókkal népesítette be a hálószobáját. Mi mást tehettem volna? Szerződést kötöttem vele.

– Nem gondolja, hogy a probléma másfajta kezelése sikereesebb és ízlése- sebb lett volna? – kérdezte türelmetlenül Fabian.

– Például mire gondol, uram? – Az ügyvéd ültében kihúzta magát.

– Például arra, hogy esténként huszonötöt üt a neje hátsójára.

– Megpróbáltam. De nagyon fájt.

– Meg tudom érteni.

– Dehogyan! – jajdult fel az ügyvéd. – Hogyan is érthetné meg! Irene na- gyon erős, uram.

Moll lehajtotta a fejét. Fabian kivett az íróasztalon álló vázából egy szál fehér szegfűt, a gomblyukába dugta, majd felemelkedett a székéről, körbe- járta a szobát, és megigazította a képeket. Ennek a hórihorgas vénember- nek talán még örömet is szerzett, ha a felesége ellátta a baját.

– Hazamegyek – közölte vele. – Legyen szíves, adja ide a kapukulcsot!

– Ezt ugye nem mondja komolyan? – kérdezte aggodalmasan Moll. – De hát Irene várja magát! Az isten szerelmére, kérem, maradjon! A feleségem magánkívül lesz, ha megtudja, hogy elment. Azt fogja gondolni, hogy én küldtem el. Kérem, maradjon! Úgy örült magának. Ne sajnálja tőle azt a kis élvezetet! – Moll felugrott, és megragadta látogatója zakóját. – Kérem,

maradjon! Nem fogja megbánni. Vissza fog térni hozzánk. A barátunk marad. Én pedig jó kezekben tudhatom Irenét. Tegye meg a kedvemért.

– Talán még biztos havi jövedelmet is garantálna nekem?

– Lehet róla szó, uram. Vagyonos ember vagyok.

– Adja ide a kapukulcsot, de gyorsan! Nem vagyok alkalmas az állásra.

Doktor Moll felsóhajtott, az íróasztalán keresgélt, majd átadott egy kulcsosomót Fabiannak.

– Igazán nagy kár – mondta. – Maga kezdettől fogva rokonszenves volt nekem. Tartsa magánál néhány napig a kulcsokat. Hátha még meggondolja magát. Én mindenesetre nagyon örülnék, ha viszontláthatnám.

– Jó éjszakát! – mordult rá Fabian, végigcsont az előszobán, vette a kabátját és a kalapját, kinyitotta, majd óvatosan behúzta maga mögött az ajtót, és levágtatott a lépcsőn.

Az utcára érve nagy levegőt vett, és megcsóválta a fejét. Odalent csak úgy sétálgatnak az emberek, mit sem sejtve a falak mögött elszabadult tébolyról. Mesés adottság, ha valaki átlát a falakon és az elfüggönyözött ablakokon, de még mindig kutyafüle ahhoz képest, hogy vannak, akik el is tudják viselni, amit ott látnak.

„Nagyon kíváncsi lettem” – mondta korábban a szőke nőszemélynek, most pedig fogja magát, és lelép, ahelyett, hogy kíváncsiságát a Moll házaspárral csillapítaná. Harminc márkával lett könnyebb. Két márkája maradt. A vacsorának is lőttek. Fütyörészve útnak indult, ismeretlen, sötét utcákon és fasorokon át, majd tévedésből a heerstraßei S-Bahn-állomásnál kötött ki. A következő szerelvényel elment a Zoo pályaudvarig, ott földalattira szállt, a Wittenbergplatznál átszállt, és végül a Spichernstraße-nál jött föl az alvilágból a szabad ég alá.

Betért a törzskávéházába. Késő, Labude doktor már elment. Tizenegyig várt. Fabian leült, kávé rendelt, és rágyújtott. A tulaj, bizonyos Kowalski úr a kedves egészsége felől érdeklődött. Ma este különben szörnyen fura dolog történt. Kowalski felnevetett, csak úgy villogott a műfogsora. Először Nietenführ, a pincér vette észre az egészet.

– Ott szemben, a kerek asztalnál ült egy fiatal pár. Pompásan szórakoztak.

A nő egyfolytában simogatta a férfi kezét. Nagyokat nevetett, meggyújtott neki egy cigarettát, és egyáltalán, ritkán látni olyan kedvességet, ahogyan bánt vele.

– De mi ebben a furcsa?

– Várjon csak, várja ki a végét, kedves Fabian úr! A nő – meg kell hagyni, nagyon csinos teremtés volt – közben a szomszéd asztalnál ülő úrral is kikezdett. Nem is akárhogyan! Nietenführ megbökött, hogy figyeljem őket. Nem akármilyen látvány volt. A pasas végül odadugott egy cédulát a nő elé, az meg elolvasta, bólintott, ő is ráfirkált valamit, és átdobta a szomszédos asztalra. Eközben szüntelenül beszélt a barátjához, különféle történetekkel szórakoztatta, az pedig élvezte. Láttam én már sok ügyes nőt, de ez a szimultán játékos mindegyiken túltett.

– De hogy tűrhette ezt a férfi?

– Egy kis pillanat, kedves Fabian úr, egy kis pillanat. Máris jön a poén! Természetesen mi is csodálkoztunk, hogy a férfi miért tűri ezt. Elégedetten ücsörgött a nő mellett, bazsalygott, vigyorgott együgyűen, mint a vadalma, átkarolta a nő vállát, miközben az a szomszéd asztalnál ülő férfinak biccentett. Az meg visszabiccentett, és olyan jelzéseket adott neki, hogy nekünk a szavunk is elállt. Aztán Nietenführ odament, mert fizetni akartak.

Kowalski nagy, busa fejét hátravetve kacagott.

– Na és aztán mi lett?

– Kiderült, hogy a férfi, akivel ott ült, vak!

A tulajdonos meghajolt, és hangos nevetéssel távozott. Fabian elképedve bámult utána. Az emberiség haladása töretlen.

Az ajtónál lökdösődés támadt. Nietenführ és a segédpincér éppen egy kopott öltözetű férfit próbált kituszkolni.

– Takarodjon innen, de rögtön! Egész nap koldul, ez undorító – sziszegte Nietenführ. A segédpincér pedig rángatta az illetőt, aki ezt sápadtan, szótlánul tűrte.

Fabian felugrott a helyéről, odalépett, és ráförmedt a pincérekre:

– Azonnal engedjék el az urat!

Azok ketten kelleetlenül ugyan, de engedelmeskedtek.

– Na végre, hogy itt van! – üdvözölte Fabian a koldust, és kezét nyújtott

neki. – Rendkívül sajnálom, hogy zaklatták. Elnézést kérek, és kérem, fáradjon az asztalomhoz. – Odavezette a férfit, aki nem is értette, mi történik vele, felszólította, hogy foglaljon helyet, és megkérdezte: – Mit enne? Kér egy pohár sört?

– Nagyon kedves – válaszolta a koldus. – De félek, hogy kellemetlensége lesz miattam.

– Tessék, itt az étlap, kérem, válasszon.

– Azt nem lehet! Mindjárt jönnek, és kidobnak.

– Nem fogják kidobni! Szedje össze magát! Csak mert foltozott a zakója és korog a gyomra, nem mer rendesen leülni a székre? Így ne csodálkozzon, hogy sehová nem engedik be.

– Ha az ember két éve munkanélküli, másképp gondolkodik erről – jegyezte meg a férfi. – Az Engeluferen alszom, a tömegszálláson. Tíz márka segílyt kapok. Gyomorbeteg lettem a sok kaviártól.

– Mi a szakmája?

– Banktisztviselő voltam, ha jól emlékszem. A börtönt is megjártam már. Hát istenem, az ember körülnéz itt-ott. Az egyetlen, amivel még nem próbálkoztam, az öngyilkosság. De ez még pótolható.

A férfi a szék peremén kuporgott, reszkető kezét mellénykivágása elé tartotta, hogy piszkos ingét elrejtse mögé.

Fabian nem is tudta, mit mondjon. Fejben rengeteg mondatot végigpróbált. De valahogy egyik sem illett a helyzethez. Felállt, és megszólalt:

– Egy pillanat, a pincér azt várja, hogy küldöttséget menessenek érte.

A büfépulthoz ment, kérdőre vonta a főpincért, majd végigvonszolta a helyiségen.

A koldus azonban nem volt sehol.

– Holnap fizetek! – vetette oda Fabian, kirohant a kávéházból, és körülnézett.

A férfi addigra már eltűnt.